

Molly elgondolkodott.

– Csak az a mechanikus robot vagy micsoda. Egyszer láttam még kislány koromban, és nagyon tetszett. Megkérdeztem a férjemet, nem hozhatnánk-e le, hátha működésre tudnánk bírni, imádom azokat a szerkezeteket, amik működnek, de az is odafent maradt.

– Á, a mechanikus robot vagy micsoda – ismételte dr. Fell zihálva és felvillanó érdeklődéssel. – Mit tud mondani róla?

Kennet Murray volt az, aki válaszolt, miután Molly csak a fejét rázta.

– Valóban van itt egy kérdés, doktor – mondta Murray kényelmesen elhelyezkedve a székben –, amit érdemes kivizsgálni. Magam is megpróbálkoztam vele évekkal ezelőtt, akárcsak Johnny úrfi.

– És?

– Íme, a *tények*, amelyeket sikerült kiderítenem – felelte Murray nyomatékosan. – Sir Dudley sosem engedte meg, hogy megnézzem a bábút, ezért máshonnan kellett információkat gyűjtenem. M. Raisin alkotta meg, a troyes-i orgonista, aki az önműködő csembalót készítette XIV. Lajos számára. Nagy sikerrel állították ki II. Károly udvarában 1676–77-ben. Majdnem életnagyságú alak, amely egy kis kanapén ül, és állítólag a király egyik udvarhölgyéről mintázták: nem tisztázott, hogy melyikről. A kor emberei el voltak ragadtatva a mutatványaitól. Eljátszott két vagy három dallamot egy ceterán, amit ma ciszternek nevezünk, orrát a látogatókéhoz érintette, valamint számos kézmozdulatot be tudott mutatni, amelyek között akadtak illetlenek is.

Murray-nek sikerült felkeltenie hallgatósága érdeklődését.

– Sir Thomas Farnleigh vásárolta meg, akinek az ex librise látható a könyvben – folytatta. – Hogy az automata szemérmelensége vagy valami más okozta-e a bajt, azt sosem tudtam kideríteni. De valami történt – hogy mi, arról minden feljegyzés

hallgat, mint a sír. Nem tudni, mi okozta azt a rémületet, amit kiváltott a tizennyolcadik században, bár Sir Dudley, az apja vagy a nagyapja aligha tudott életre kelteni egy ilyen szerkezetet. Az öreg Thomas feltehetően ismerte a titkát, de nem adta tovább. Igaz, Jo... Elnézést. Sir John?

Hanghordozása és eltúlzott udvariassága megvetést váltott ki Gore-ból. A téma azonban érdekelte.

– Nem, nem adták tovább – ismerte el Gore. – És soha nem is fognak rájönni. Tudom, uraim. Ifjúkoromban rengeteget törtem a fejem az Aranyboszorka titkán. Könnyedén be tudnám mutatni, miért nem működik a kézenfekvő megoldások egyike sem. Ha... – Meghökken arcot vágott. – De miért ne mehetnénk fel, hogy megnézzük? Csak most jutott eszembe. El vagyok tiltva tőle. Azon gondolkodtam, milyen ürügyet vagy trükköt találjak ki, hogy fel tudjak osonni oda, mint régen. De miért is ne? Miért ne mehetnénk fel fényes nappal?

Öklével a szék karfájára csapott, és pislogott néhányat, mint aki most lépett ki a napfényre. Elliot felügyelő szólt közbe igen élesen.

– Egy pillanatra, uram! – mondta. – Mindez nagyon érdekes, és felmehetünk egy másik alkalommal, de nem hiszem, hogy ez bármilyen módon összefüggésben lenne...

– Biztos benne? – kérdezte dr. Fell.

– Uram?

– Biztos benne? – ismételte a doktor hevesen. – Hahó, valaki! Hogy néz ki ez az automata?

– Természetesen mostanra már teljesen tönkrement, legalább huszonöt éve volt...

– Igen – helyeselt Madeline Dane, és megborzongott. – Ne menjenek fel oda! Kérem, ne tegyék!

– De az ég szerelmére, miért? – kiáltott fel Molly.

– Nem tudom. Félek.

Gore elnéző pillantást vetett rá.

– Igen, halványan rémlik, milyen nagy hatással volt önre. De a doktor azt kérdezte, hogy néz ki. Kísértetiesen élethű lehetett új korában. A váz természetesen vasból készült, de a „hús” viaszból, a szeme – az egyik hiányzik – üvegből, és igazi haja van. Az évek során alaposan leromlott az állapota: meglehetősen kövér és kissé kellemetlen a megjelenése. Brokátból készült ruhát visel vagy viselt. A kéz és az ujjak festett vasból vannak. Hogy játszani tudjon a ciszteren, és képes legyen kézmozdulatokat tenni, ujjai hosszúak, ízelték és élesek, szinte olyanok, mint egy... Egykoron mosolygott, de a mosoly már lekopott az arcáról, amikor utoljára láttam.

– És Betty Harbottle – szólt közbe dr. Fell váratlanul –, Betty Harbottle, akárcsak Éva, nagyon szereti az almát.

– Megbocsát?

– Tudja – magyarázta dr. Fell sürgető hangon –, Betty Harbottle, a megijesztett szobalány, szereti az almát. Ez volt az első dolog, ami kiderült róla, amikor kikérdeztük a személyzetet. Mintha jó házvezetőnőnk, Mrs. Apps, így próbált volna nyomra vezetni bennünket. Eleuszisz sötétségére, hiszen pontosan ezt tette! Maga pedig... – a doktor vörös arca ragyogott az összpontosítástól, ahogy Gore-ra pislogott – ...alig egy perce mondta, milyen ürüggyel látogatta meg annak idején a könyveket rejtő padlásszobát és az Aranyboszorkát. A szomszédos almatárolóba igyekezett almáért. Ki akar fogadni velem, hol járhatott Betty Harbottle, amikor megijedt, és hová rejthették a Thumbographot tegnap éjjel?

Harold Welkyn felállt, és járkálni kezdett az asztal körül, de ő volt az egyetlen, aki megmozdult. Page később emlékezett a könyvtár félhomályában a tekintetekre és az egyikük arcán átsuhanó meglepetésre.

Murray szólalt meg, bajuszát simogatva.

– Ah. Igen. Valóban érdekes. Ha emlékezetem nem csal, a padlásra vezető lépcső a zöld szoba melletti folyosó végén van. Azt mondja, hogy a lányt a padlásról cipelték le a zöld szobába?

Dr. Fell a fejét csóválta.

– Csak azt mondom, hogy vagy hallgassunk saját halovány intelligenciánkra, vagy menjünk haza lefeküdni. Minden szál abba a kis padlásszobába vezet. Az a labirintus szíve, minden zavar eredője, mint az a folyadékkal teli edény *A ház és az agyban**: ami sokkal találóbb cím, mint gondolnánk. Jobban tennénk, ha felkeresnénk.

– Valóban – mondta Elliot felügyelő lassan. – Még hozzá most. Nincs ellenére, Lady Farnleigh?

– Nincs, dehogya, azt leszámítva, hogy nem tudom, hol a kulcsa. De mit számít! Törjék fel! Új lakat van rajta, amit a férjem szereltetett fel, és ha úgy gondolják, hogy az segít, felfeszít... felfeszíthetik... – Molly a szeméhez emelte a kezét, igyekezett uralkodni az érzésein, és gyorsan visszanyerte az önuralmát. – Mutassam az utat?

– Köszönöm. – Elliot fürgén felállt. – Hányan jártak a jelenlévők közül abban a szobában? Csak Miss Dane és Mr. Gore? Velünk tartanának? És Mr. Page. A többiek, kérem, maradjanak itt!

Elliot és a doktor ment elől, halkán beszélgetve közben. Molly gyorsan az élre állt, mintha igyekezett volna minél távolabb helyezkedni az igénylőtől. Page ment leghátul Madeline-nel.

– Ha inkább lent maradna... – fordult Page Madeline-hez.

A nő megszorította a karját.

– Nem, köszönöm. Fel akarok menni. Hátha sikerül megtudnom, mi folyik itt. Félek, hogy amit mondtam, azzal rettenetesen felzaklattam Mollyt, de muszáj volt. Brian, ugye nem gondolja, hogy egy pletykafészek vagyok?

Page megdöbbsent. Bár Madeline félmosolya megkérdőjelezte a feltevést, hosszúkas szeme megerősítésre áhítozott.

– Uramisten, dehogya! Hogy jut ilyen az eszébe?

* Utalás Edward Bulwer-Lytton magyarul *Kísértetjárás, avagy a ház és a szellem* címmel megjelent művére (a ford.).